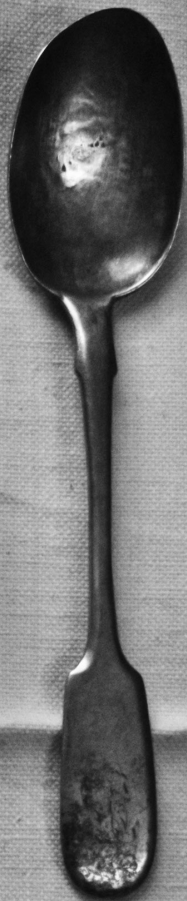

...якось у Франції, коли мій серпень був безголовий і витрясний, а запах волі забивав
памороки, і все ще було так попереду... припружую очі, навіть зараз, бо час і простір
насправді майя, а те літо — м'яка небесна — вдихаю аромати щастя: химерна,
м'ясна суміш лаванди, мигдалю, розмарину, меду, винограду, сиру, масли і соняхів...
якось у Франції, коли нікуди не могла бігти — бо навіщо і пощо? Бо спокій повільно
плинув густими пахощами — і огортав, і зацілював, і не минав...
...збирала тоді лаванду — у кожному містечку, вже тепер безіменному, розтирала
в долонях; заколювала букетики у волосся, ховала поміж аркуші книги — і сама
ставала лавандою. Аметистовим запахом, якого вже годі позбутися, бо — у
кожну прожилку любові, бо — в кожну шпаринку пам'яті...
...а коли снігати усе заметелить, і коли тобі здасться раптом, що все оце — з
нами і поза нами — виладка і наслання, я дістану лляну торбичку, що пахне
щастям, і лавандові пахощі метеликами сядуть на плечі...
...а коли заболить твоє серце, і коли віра моя змаліє — я напечу хліба житнього,
і солодко присмачу його лавандовим джемом...
...і життя наше буде, як пахуча зелена олія: лаванда до розмарину, чебрецю
до шалфею, олива до бринзи... Спраздове диво досконалої лавандової любові...

DIANOVA

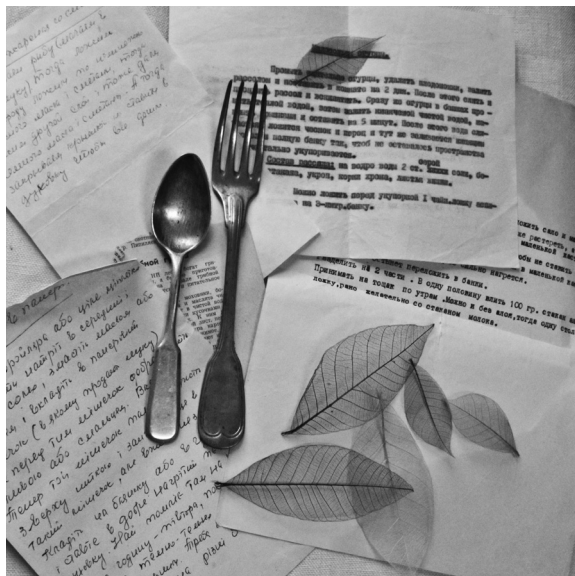

з лавандою...

вербовим прутиком – по глині...
заміси слова і суті – у єдине тіло,
що на світанку щастям зо-ло-ті-ло:
воно – хотіло, і воно – летіло,
немов лелітка –
із медвяних снів

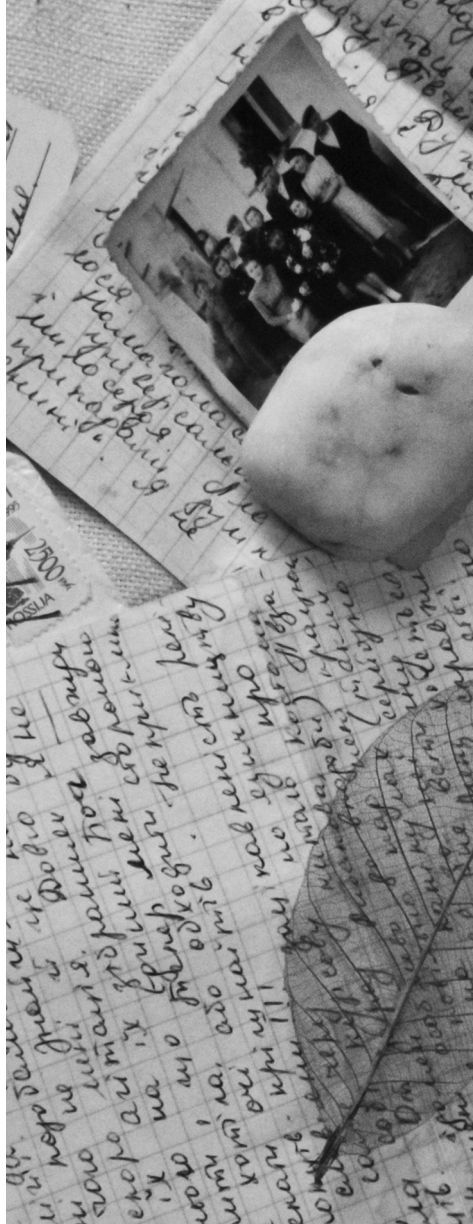
у бурштини чекання, в руки долі,
де краплею на споді – мураша
зав'язло у смолі:
його душа спочинку просить...
ти цілуєш – “шаааа.... засни...”
...і засинає, і поволі
збуваються обітниця усі,
що дані травам, каменю і житу,
тобі, мені, метелику, осі,
зозульці, лані, мигдалеві –
ж-и-т-и:

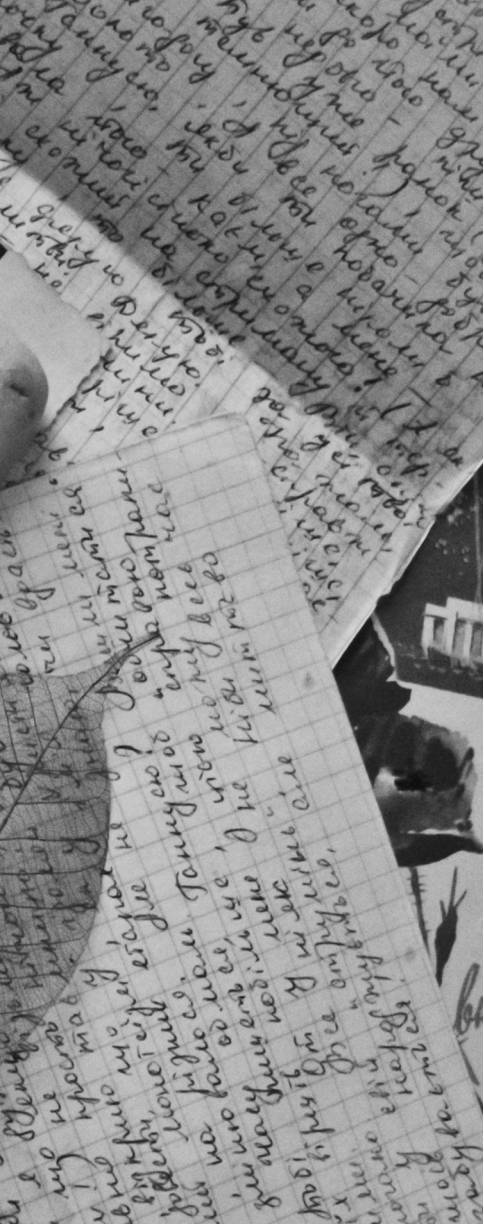
не ворожити “буде, а чи ні” –
триматися за серце чи стеблину...
...і павутинка усміху полине,
де полинові пахощі сумні
з лавандою сплелися воєдино...

Безпритульно, як дощ на селі. Невилазна драгва.
На горищі товчється куниця, а, може, ласка.
Хоч дороги – чотири,
Шляхів, як відомо, – два.
Проведи мене, Господи, (*вгору-униз*) будь ласка.
Бо безсоння галакає. Тепло горить папір.
Бо вода-галайда утікає.
Ти віриш?
Вір.

Роздоріжжя розмови розмгло – мовчи, чи як.
Під дощем докривавлює морва. Зітхає киця.
Бо дорога у поле, де знадний мовчальник-мак.
Макоцвітна любов. І пелюсткова моровиця.
...поміж квіти опалі упали слова-сліди:
– Ми минаємо, мила.
– Ми – вічні.
– Ідеш?
– Іди.

Вода і ковила

Той пагорб ковилою переріс –
Дивись: правічний мурашиний ліс,
Трава зім'ята випростала плечі.
Вона забула: чи було, чи ні –
Лице тіняве, золоті вогні,
Любов, ущерть із речень або зречень...

Траві байдуже, бо вона – росте,
І – *мудрій* – їй однаково про те,
Що час – тече.
Життя перетікання –
Лише оце важливо для трави:
По венах стебел – знизу догори –
Жага води, чи тиші, чи кохання...

Бо кров і плоть – вода і ковила.
Ти не питав, а я відповіла:
Це плин і плинність, плетениця долі...
Полинь-прилинь...
пісок і спориші...
Як пальці рук,
як порухи душі –
Сплітаються – і тихшають поволі.

листопад. дерево. ріка.

Жовті долоні та дотиків чорна кора,
Крона-корона накрила півсвіту і небо...
Знизу угору тягнуся, коханий, до тебе –
Руки завмерли...а потім засохли...і –
кра! –
Ворон закашлявся... хмари дощами голосять:
– *Осінь, кохана... зніми павутинку з волосся...*

Дерево, дере... – і горлом подерта застуда,
Зимно у небі – зігрітися! – листя з майданів
Палять і палять – який божевільний Майданек! –
Гірко згорає...аби відродитись усюди,
Все – колообіг життя...
я не хочу – по колу!
Білий кілок забиває у груди «ніколи» –

Цей листопад...
шарудіння, ця ніжність неждана,
Привид туманний – не привід безуміти чи
«Пробі!» кричати...
торкнися губами. мовчи.
Деревом голим схилися донизу: *кохана...*
Пере-тікання – води і любові – трива...
Дерево миле, я твоя довічна трава...

